

Světáci V20210505

	01.Restaurac	02.Maringotk	03.u Adama	04.Byt	05.Knihovna	06.Byt	07.Maringotk	08.Restaurac	09.u Adama	10.Byt	11.Maringotk	12.Restaurac	13.Byt
Prouza	X	X	X	X	X	X	X		X		X	X	X
Skopec	X	X	X	X	X	X	X		X		X	X	X
Petrtyl	X	X	X	X	X	X	X		X		X	X	X
Božka				X		X		X		X		X	X
Marcela						X		X		X		X	X
Zuzana				X		X		X		X		X	X
Profesor					X		X				X	X	
Trčková	X			X		X		X		X		X	X
Hovorka		X		X									
Jaroušek				X		X				X			X
Muž						X							
Vrchní	X											X	
Prodavač			X						X				
Krejčí			X										
Velitel					X								
Policista					X								X
Lešenář													
Personál	X												
Tanec	X				X							X	
Zpěv	X				X							X	
Hosté	X				X							X	
Martička									X				

Zkoušky:

24.06.2021 (čt) 18:00
 27.06.2021 (ne) 17:00
 08.07.2021 (čt) 18:00
 11.07.2021 (ne) 17:00
 29.07.2021 (čt) 18:00
 01.08.2021 (ne) 17:00
 08.08.2021 (ne) 17:00
 12.08.2021 (čt) 18:00
 15.08.2021 (ne) 17:00
 22.08.2021 (ne) 15:00

Představení

23.08.2021 (po) 10:00 - příprava scény
 24.08.2021 (út) 11:00 - generálka skupina B
 24.08.2021 (út) 18:00 - představení skupina B
 25.08.2021 (st) 14:00 - příprava scény
 25.08.2021 (st) 18:00 - představení skupina B s natáčením
 26.08.2021 (čt) 11:00 - generálka skupina A
 26.08.2021 (čt) 18:00 - představení skupina A s natáčením
 27.08.2021 (pá) 14:00 - příprava scény
 27.08.2021 (pá) 18:00 - představení skupina A
 28.08.2021 (so) 14:00 - příprava scény
 28.08.2021 (so) 18:00 - představení skupina X
 29.08.2021 (ne) 10:00 - úklid, vrácení kostýmů

01. Restaurace {H01} {H02} (*Pánové jdou kolem šatny, Skopec pašuje litrovku*)

Prouza: nech to někde tady, prosím tě o to.

Trčková: pánové si odloží?

Skopec: jistěže matko

Prouza: neříkej šatnářce matko, tady néé (*Vchází do lokálu*)

Skopec: a sakra

Prouza: neříkej mi sakra v takovýmhle podniku {H03}

Petrtyl: děte už oba do prdele, já jsem se sem přišel bavit.

Vrchní: stoleček pro tři, pánové?

Petrtyl: no, zatím pro tři, později možná pro šest (*vrchní je uvádí ke stolu*)

Prouza: třikrát kávu, prosím

Skopec: né, kávu né, my si dáme minerálku. Dvakrát (*vrchní nese minerálky, Skopec vytahuje flašku*)

Prouza: povídám ti nech toho, přestaň, uvidí tě támhle ten černej havran a vyběhne s náma, že se nestačíme ohlídnout

Skopec: jdi ty, nestraš člověče, já nevím, že seš tak ouzkoprsej

Prouza: copak si můžeš přitáhnout mezi takovýhle lidi flašku slivovice?

Skopec: můžu, já klidně! Já se ti divím, vidí pár cizinců a celý čeství je v tahu Bud' hergot trochu hrdej. Bude si myslet, že je to minerálka (*naleje a dá flašku pod stůl*)

Prouza: to by musel mít sennou rýmu, aby si myslel, že tohle je minerálka. Vždyť to musí být cejtit až nahoru do pasáže, dej na to aspoň ruku

Skopec: no jo, dám ti na to ruku, ty můj zlatej kluku. Víš, jak je to tady drahý, třista šedesákrát musíš špricnout maltou, aby ti to tady dalo panáka.

Neblázni kdybysme se tady chtěli vožrat, to bysme museli být chobotnice

Prouza: (*pozoruje Petrtyla jak tančí*). Ježíš, vidíš toho dacana? (*hodí do sebe panáka*)

Skopec: kamaráde tomu se u nás říká kravskej hlt (*Přichází Petrtyl*)

Prouza: proč já sem lezu s takovejma dacanama, co to bylo?

Petrtyl: nic, jen jsme tančili a představovali se

Prouza: a proč se smáli?

Petrtyl: ten plešatej má takový srandovní jméno: Salvádor Dalí

Skopec: já, mám pocit, že si z nás dělaj srandu

Prouza: Toníku, nedělej vostudu

Skopec: jakoupak vostudu, já mu dám do držky a bude! (*Prouza kopne pod stolem do flašky, ta se převrhne*)

Prouza: vlez tam a postav to

Skopec: je tady šero (*bere svíčku a svítí si, začne hořet*) <P01>

Prouza: a vocat', než to tu začne být horký {H04}

02. Maringotka

(Přichází Prouza klepe na okno Hovorkovi)

Prouza: Hovorko, ty spíš? já nemůžu, půl jedný a já nezavřel oko, pořád ti musím myslet na starou, jak se jí asi doma vede

Hovorka: co strašíš? Kristovy rány, o půl jedný mě budíš, abys mi řek, že se ti stejská vole? *(Prouza odchází za ostatníma)*

Prouza: kolik je hodin? Přesně!

Skopec: já ti to řeknu Gusti, za minutu dvě

Prouza: zaplat' pánbů, aspoň tohle je v pořádku

Skopec: nu to slivovici jsem tam brát nemusel, to přiznávám

Petrtyl: ale jo, tu flašku si mohl vzít, to bylo dobrý, blbost byla lézt se svíčkou pod stůl, když víš, že je tam rozlitá osmdesáti procentní slivovice.

Skopec: já bych nelez se svíčkou pod stůl, kdybys ty do tý flašky nekop.

Petrtyl: já jsem do žádný flašky nekop

Skopec: a nežvaň, přes pupek si nevidíš na nohy

Petrtyl: to mi neříkej, kruci, jak jsem do ní mohl kopnout, když ti stála u nohy?

Prouza: do tý flašky jsem kop já. Když je v prvotřídním podniku flaška pod stolem, tak se nedá počítat s ničím jiným, než že se do ní kopne.

Skopec: no jó, vy jste najednou ohromný fajnofkové. Normálně tady žerete z kastroly jako vlčáci, a já mám mlátit hlavou o podlahu, že kvůli mně hořelo?

Prouza: ten oheň ti nevyčítám, to bylo jen přirozené dovršení věci

Skopec: tak tu slivovici jsem vzal hlavně kvůli němu *(ukáže na Petrtyla)* podívej se na něj, vidíš to? Víš, co by nás stálo, jeho vožrat?

Prouza: no, a to byla první chyba, protože když je mezi třema jeden chytřej, nesmí dojít k hlasování

Petrtyl: je fakt, že s tou flaškou jsme museli být podezřelí

Prouza: podezřelí jsme byli od momentu, kdy on řekl šatnářce matko.

Šatnářka v tomhle podniku nemůže být nikdo jinej, než vdova po bankéři z první republiky, protože musí ovládat řeči. Kdo řekne takovéhle dámě matko, to rovnou signalizuje, že je dacan odněkud z Krumlova.

Skopec: tak Gusto, já jsem náhodou hrdej, že jsem z Krumlova

Prouza: nejhůř mi ale bylo, když si šel tančit *(mluví na Petrtyla)* všiml jsi si, že to byla dáma? No jakpak si jí požádal o tanec?

Petrtyl: no normálně, řekl jsem jí, jestli si nechce skočit. A jak žhavě šla

Skopec: moment Gustíku, tady bych se ho zastal. To bych rád věděl, v týchle době, nemohl čistej, umytej, voholenej fasádník zatancovat s intelektuálkou.

Prouza: to by moh, ale musí se u toho chovat tak, aby ona to nepovažovala za milosrdnej skutek. Vždyť si ní pajtloval jako šumař s basou.

Skopec: hele, jak to tak pozoruju, tak volové jsme tu akorát mi dva.

Prouza: ale já taky, protože já se tam bál. Kdo chce strávit v podniku, kde jedno štamprle stojí jako v krámě flaška, tak se tam musí cejtit jako doma a aby se tam mohl cejtit, jako doma, musí být prvotřídně voháknutej.

Petrtyl: no dovol, přece šaty, v kterých jsem se ženíl jsou dobrý do společnosti

Prouza: kdy si se ženíl?

Petrtyl: no, kdy to bylo? Před patnácti lety

Skopec: nedá se nic dělat, je to vůl

Petrtyl: jakej vůl?

Prouza: velkej. Prvotřídně voháknutej znamená košile s moderním límečkem a boty, žádněj z těch buržoustů neměl vysoký, šněrovací. My se nesmíme zastavit ani před plavečkovejma spodkama. No, podívej se, v čem spíš?!

Petrtyl: no a co má kruci bejt, je to vespod a je to teplý.

Prouza: a to je to, co nám svazuje ruce

Skopec: a hlavně musí zhubnout, abychom pořád nevypadali jako dlouhej, širokej a bystrozrakej

Petrtyl: heleďte se páni spolupracovníci, já jsem s tímhle neměl nikdy žádněj problém. Když se ženská ušklíbla, tak jsem s ní vyrazil dveře, protože taková to se mnou nikdy nemyslela dobře a vůbec já jsem od příštího roku mistr.

Skopec: von je od příštího roku mistr. Já se na to taky vyprdnu.

Prouza: tak to se na to vykašlu taky, protože já to kvůli sobě nedělal. *(všichni v montérkách odchází ke krejčímu)*

03. u Adama

Prodavač: nazdar, tak o co jde pánové?

Prouza: my bysme chtěli třikrát oblek do společnosti

Prodavač: oblek? Ušít? Ale my šijeme jenom na objednávku pánové, my jsme podnik první třídy.

Skopec: to je vůbec blbost, pojdme vedle.

Prouza: já vím, dražší podnik neexistuje.

Prodavač: v Praze? V Praze těžko.

Prouza: tak to je v pořádku, já bych prosil třikrát oblek do společnosti.

Skopec: na co třikrát? Vem to jednou na zkoušku, at' víme, co se bude dít.

Petrtyl: pro mě něco volnějšiho.

Prouza: třikrát oblek do společnosti, tady pro chlapce a pro mě, ale něco kvalitního.

Prodavač: *(ukazuje vzorky)* tady prosím osm set šedesát. Tisíc sto dvacet. Čtrnáct set čtyřicet

Skopec: no to je jasný, z tohohle a třikrát

Petrtyl: ne! Každýmu něco jiného, at' nevypadáme jako Sestry Alanovy.

Prouza: nic lepšího nemáte?

Prodavač: momentálně vám nemohu posloužit.

Prouza: tak tohle si vezmeš ty *(ukáže na Petrtýla)*

Skopec: blázníš? Víš, co to bude stát? Na něj? To je jako když oblíkáš cirkus.

Prodavač: čtyři metry.

Prouza: tak si to vezmeš ty, já si vezmu tohle.

Prodavač: já vás pánové upozorňuji, že látky se u nás platí zálohově předem.

Petrtýl: tak voni nám tady nevěřej? Tak deme vocat'.

Prouza: no přirozeně, to je v lepších podnicích zvykem bude stačit osm tisíc? A stříhněte toho víc, aby bylo taky na vestičky.

Prodavač: vestičky se letos nenosí.

Skopec: krucifix, to ví každěj blbec, že vestičky se letos nenosej. Že jo?

Prouza: hergot, neříkej mi blbec, v takovém podniku. *(prodavač telefonuje)*

Prodavač: přijďte prosím budete brát míry *(přichází krejčí)*

Krejčí: pánové si laskavě odloží.

Prouza: tak dělej, slíkej se, už jsme zaplatili zálohu.

Petrtýl: proč první já?

Skopec: to byli všechny moje peníze, co jsem si ulil pro Prahu. *(Petrtýl stojí ve spodkách)*

Krejčí: kalhoty jste si mohl nechat *(začne přeměřovat)*

Skopec: to se ani nezeptáš, co přijde od ušití?

Krejčí: sto dvanáct

Skopec: korun? To by nebylo tak špatný.

Krejčí: né prosím, to je délka kalhot. Fazona u nás stojí čtrnáct set

Skopec: co korun?

Prouza: ne to je přes prsa. *(odchází ze scény)* {H05}

04. Byt

Hovorka: ááá panstvo se už dostavilo, je čtvrt na jedenáct.

Prouza: nás bolely zuby. *(berou náčiní)*

Hovorka: všechny tři?

Skopec: ne, každého jeden, vole!

Petrtýl: neměj péči, my to nadděláme. *(rozbije okno)* ty jo, pánové mizíme. *(Z okna vykoukne Trčková)*

Trčková: no to je úroveň, rozflákají okno, a utíkají jako uličníci. Kdo mi to zasklí?

Skopec: no kdo, sklenář! Nebojte paní, podnik vám to dá dohromady.

Trčková: jo podnik, to bych se načekala. Já to chci mít zasklený teď a vy mi za to ručíte!

Petrtýl: chch, mohla by bejt bába ráda, že jí nahodíme barák!

Trčková: kdo je u vás bába! Víte, kdo já jsem? Já jsem vdova

Petrtyl: no jo vdova, po nějakým ukecaným bankovním úředníkovi, takových mi známe z kdejakých šaten jako šatnářky v nočních podnicích.

Trčková: jo, pánové, my se známe...

Prouza: ježišmarjá, za mou fofrem (*lezou oknem do bytu*) To okno bude do večera zasklený, ale mi vám to musíme vysvětlit, milostivá. My osobně přijdeme tu nešťastnou věc do vašeho podniku napravit.

Skopec: přece po nás nechcete vymáhat pár korun soudně my k vám přijdeme do podniku, utratíme dvakrát tolik, ovšem jako grandí, fajnově.

Petrtyl: podívejte, my máme každé rodinu, tak přece...

Trčková: jo vy jste ženatí, pánové, všichni tři? (*Hovorka nakoukne oknem*)

Hovorka: dozvím se, co se děje?

Trčková: ale pozvala jsem pány na kávu, musím přeci pečovat o lidi, co nám přijeli opravit Prahu. Hned jsem tu.

Petrtyl: kam šla?

Skopec: no asi pro štrůdl.

Prouza: neříkej štrůdl, říkej závin.

Petrtyl: proč má říkat závin, když je to štrůdl? Jestli nešla telefonovat na policii?

Prouza: proč by šla telefonovat na policii, ona je to dáma, to ti nic neříká?

Petrtyl: jo dáma, to může bejt taky pěkná svině

Prouza: proboha tě prosím, mluv aspoň potichu (*přichází paní Trčková*)

Trčková: pánové, posadte se prosím, ale to, co jste říkali, pane...

Prouza: Gustav Prouza

Trčková: těší mě, to, co jste říkali, je velmi sympatické, a já myslím, že vám rozumím... můj zesnulý manžel...

Petrtyl: to je on? (*ukáže na obraz B. Smetany*)

Trčková: ne, to je Bedřich Smetana.

Skopec: to je něco jako Dvořák.

Trčková: můj manžel vždycky říkal. Než jednou za rok na měsíc k Máchovu jezeru, to radši jednou za život do Monte Carla.

Skopec: výborně, milostivá, teď právě jsme byli u Adama, a nechali jsme si tam stříhnout na šaty, ukaž látky.

Trčková: no ukažte, to je výtečný, ale pánové to je nejdražší salon v Praze.

Prouza: no milostivá paní, když člověk běhá celý dny, týden, co říkám, celý život v montérkách, tak chce jednou vypadat.

Skopec: navíc žijete celý život v maringotce jako poustevník, pijete jenom desítku a při dnešním platě kvalifikovaného fasádníka kolik myslíte, milostivá, kolik my můžeme dát dohromady peněz?

Trčková: no deset tisíc?

Skopec: třicet ne padesát tisíc, milostivá!!

Trčková: to je ovšem včetně příprav.

Skopec: ne to si můžem laznout utratit za jeden večer.

Prouza: to víte, to už je naše taková slabost, milostivá paní. Jako předkrm ústřice, a když si zamaneme k hlavnímu chodu páva s mákem, tak musí být páv s mákem i kdyby se pro ten mák muselo do zoologický zahrady.

Trčková: vy ani nevíte, jak já vám rozumím, a když si ještě představím takovou nějakou inteligentní dámskou společnost ...

Petrtyl: ženský, no to ne v naší situaci, z rodinného hlediska, to nejde, že jo?

Skopec: prosím tě, na co ty hned nemyslíš, já osobně bych byl velice rád, kdyby se nám podařilo upoutat pozornost intelektuálek, inteligentních dam

Trčková: a to byste dneska nevěřili kolik je dneska lékařek, vědeckých pracovnic, o umělkyních ani nemluvě večer co večer u nás hledá trošku toho rozptýlení a nevinného dobrodružství. *(nakoukne Hovorka)*

Hovorka: hodláte ještě něco dělat, vzdělanci?

Prouza: no tak sbohem, a ještě jednou za všechno děkujeme.

Trčková: tak sbohem pánové, vždyť jsme vlastně sousedé, kdykoliv můžete přijít na trochu kávy.

Skopec: vidíš, a ty jsi říkal svině. *(pánové odchází oknem, přichází Zuzanka)*

Zuzana: paní Trčková, potřebuju na večer klíče, mám báječnou kafku z Jaroměře.

Trčková: počkej nehoří

Zuzana: no to bude hořet večer, všechno je to podle vašich instrukcí. Miluje svoji ženu, co je na tom špatného když se dva...

Trčková: projdi se mi k oknu, poslouchej minisukně dáma už dnes nenosí.

Zuzana: a copak já jsem nějaká dáma, jo? Tak co bude s těma klíčkema?

Trčková: pozdě děvenko, už si je vzala Božka *(odchází ze scény a přichází Božka s Jarouškem a laškují)*

Jaroušek: no co pak je Jaroušek Boženčinej?

Božka: tigr

Jaroušek: pořádně

Božka: tak žirafa, co všechny rafá

Jaroušek: ne, cvakni si ještě jednou a musím to slyšet

Božka: ty seš medvídek, a jakej je Boženčin medvídek, jakej?

Jaroušek: no roztomilej

Božka: medvídek není roztomilej, no jakej je?

Jaroušek: ožralej

Božka: to taky, ale hlavně chlupatej!

Jaroušek: chlupatej a když je chlupatej a ožralej medvídek, co bude dělat s Boženkou?

Božka: *(drží sako a čistí ho)* ježíš ty seš tady nějakej umazanej, Jaroušku, takhle nemůžeš chodit. Počkej, já ti to vyčistím pěkně, abys byl čistej.

Jaroušek: ukaž, co tady máme, no to je peklo. Pozor budu fotografovat, pozor vyletí ptáček. No to je prdelka pěkná, pojd' sem Božka, copak spolu budeme dělat? (*Chrastění klíčů*)

Božka: proboha manžel!! Jaroušku, manžel, co budeme dělat?

Jaroušek: Tos neřekla, kam se mám schovat Božka. Máte tady špajz?

Božka: nemáme, Jaroušku, voknem

Jaroušek: ty si se zbláznila, přece se nezabiju

Božka: je tam lešení, neboj

Jaroušek: a Božka, hele, že je támhle to Muzeum (*přichází paní Trčková*)

Božka: Hodonín, ženatej a dvě děti. Dokumenty jsem mu nechala v kapse.

Trčková: hlavně aby byl ženatej, protože ten už si nikdy netroufne, vrátit se zpátky. Tak se oblíkni, at' se mi nenastydneš, já postavím na kafe.

Božka: teda já jsem na něj sehrála takovou naivku, že byl blahem celej bez sebe. No ale to by si tedy zasloužilo tři ku dvěma.

Trčková: fifty fifty, nápad se platí, nápad byl můj, to je zlatej důl, to lešení. Poslouchej, já bych pro tebe něco měla, ale to by potřebovalo trošku šlápnout do kultury Božka.

Božka: jo, to já jsem sečtělá, přece (*dámy odchází*)

05. Knihovna (*pánové přichází do knihovny*) {H06}

Petrtyl: hele Salvádor Dalí, ten s tím divným knírkem.

Profesor: tiše pánové, tady se studuje.

Skopec: a co myslíte, že tady děláme my?

Profesor: no vy tu řvete, musel bych vás vykázat ze studovny.

Skopec: žádná silná slova, jsme přece oba vzdělaní, inteligentní lidi.

Dohodneme se přece, já myslím, ve vší tichosti mi vlezte na záda.

Profesor: to je neurvalé, pane.

Skopec: vy dědku jeden, vy nádivo, vy budete upírat vzdělání dětem ze třinácti dětí? (*začnou se prát přijde policista a odvádí je na služebnu*)

Policista: předvedení na svou obhajobu uvádí, že teprve tady ve městě obklopení kulturou a památkami pochopili, že jejich dosavadní život byl velice mělký a rozhodli se to ve volném čase dohnat, je to tak?

Prouza: jo, jenže tadyhle pán si to nechtěl nechat vysvětlit.

Policista: takže vy ste mu dal facku?

Prouza: jenže já mu dal tu facku v jeho vlastním zájmu, protože jsem si povšiml, že tady pan Skopec se napřahuje, tudíž jsem musel urychleně jednat. Vždyť to by dopadlo strašně. Tondo, ukaž mu ruku

Skopec: já se s ním vůbec nebudu bavit, když padne facka, jste hysterický.

Policista: vy jste napadenému ještě roztrhli pracovní oděv

Petrtyl: my tady pánovi ten pracovní oděv nahradíme

Skopec: nepokořuj se, já vám něco povím, ty seš tady abys chránil moji bezpečnost, a né mě honil jak nadmutou kozu. (*přichází velitel policie*)

Velitel: dovím se konečně o co kráčí?

Prouza: jo, o to, že vaše lidi zatkli v týhle republice tři udřený fasádníky jenom proto, že si chtěli doplnit vzdělání. No, co jsem měl ze života, mládí jsem neměl žádný, protože od čtrnácti let jsem musel podporovat svý vetchý rodiče, dětství jsem neměl taky žádné, protože nás bylo doma jedenáct. V zimě jsem ani nemohl do školy...

Velitel: protože jste si museli vypůjčovat boty, že? Rozumím. Já jsem nějaký Kraus a seděl jsem v první řadě, druhá lavice za tebou. Ty jsi byl ještě v patnácti letech jedináček a tvůj fotr měl takovou páru, že uzvedl naloženej žebříňák. Tak teď mi řekni, kde jsi přišel k té povídačce o botách.

Prouza: Jindřich Šimon Baar: pro kravičku

Velitel: no a teď vysyp to ostatní, nebo tě dám zavřít pro klamání úřadů.

Prouza: no Jarouši, chci říci pane veliteli, vo jednu jedinou noc v podniku, kde se číšníci pohybujou ve fraku, sevírujou na stříbře a my tam sedíme a žádněj neví, že jde jenom o tři obyčejný fasádníci, a že jsme byli ještě odpoledne zapatlaní až za ušima. Tak mám snad právo jednou za život klofnout ženskou, která ví, kde se píše tvrdý a měkký i.

Velitel: rozumím, na pěti centimetrovém plyši, šampaňský šumí, svíčky planou v pozlacených svícnech a Gustav Prouzů si to pěkně brázdí po parketu s krásnou umělkyní. Hergot to jste to vzali tak vážně, že jste se poprali v městské knihovně? Je to blbost.

Prouza: šijeme u Adama, za tejděn máme první zkoušku. Absolvujeme manikúru, my jsme odhodlaní ke všemu.

Velitel: to nepůjde

Profesor: s dovolením pane veliteli, jsem emeritní profesor tance a společenské výchovy. Tuhle stránku věci bych si vzal na starost já. Svoji stížnost vezmu pochopitelně zpět Tihle pánové vědí, co chtějí. Za tři měsíce z nich udělám džentlmeny, kteří budou okrasou každé recepce. Už jsem vychoval spoustu džentlmenů a dam.

Prouza: no vono de vo to, jestli to svedete s námi.

Skopec: já myslím, že pohybová stránka by nedělala takový potíže no, jak bych to řekl, my blbý nejsme, jen máme takovou fajnovou paměť. Protože se celý život opíráme spíše o ruce než o hlavu.

Profesor: upřímnost za upřímnost. Mám doma velkou knihovnu, ale nic jsem z ní skoro nečetl. Já třeba vím o Picassovi, že je to pofrancouzštělý Španěl, že se mu říká otec kubismu, a to je vše. A s tím jsem si vystačil celý život.
(odchází ze scény)

06. Byt (*přichází Jaroušek a zvoní*)

Jaroušek: tak milá slečno, ježiš pardon, vy jste pani maminka nebo tchýně?

Trčková: já jsem bezdětná vdova pane, co si račte přát?

Jaroušek: jakžto, že bezdětná? Já jsem nějaký Novák z Hodonína a byl jsem dneska v tomhle bytě v noci.

Trčková: v noci? To musí bejt nějaký omyl, za mnou už dlouho v noci nikdo nebyl.

Jaroušek: no počkejte, ne za váma, já jsem byl v tomhle bytě, no možná ne v tomhle bytě, možná v poschodí mě jede za hodinu vlak do Hodonína a já jaksi nemám na dráhu.

Trčková: tak to budete muset zkusit autostop

Jaroušek: no copak teď nic nejede pani. (*odchází. Přichází Marcela s mužem*)

Muž: to je peklo žít s člověkem, který ti nerozumí my dva jsme se měli potkat dřív, já tě znám půl dne a jako bych tě znal celý život.

Marcela: kruté jsou cesty osudu, doufám, že vám nevadí, moje sánsusí.

Muž: pro mě je to čest, já bych zabil toho tvýho samce, nemá právo jezdit si po montážích a ty aby si trpěla samotou.

Marcela: nechcete se raději uvolnit? Prosím, raději tady na to sofá. Někde jste se umazal o zeď, dovolíte, abych vám to očistila? To víte, kartáč, to je démon, ženy v domácnosti.

Muž: ta moje slepice myslí jenom na to, kolik nesou slepice. To je její melié. Kde já jsem mohl bejt, kdybych tě potkal dřív já mohl bejt na okrese.

Marcela: to by aspoň ty příjmy byly větší. (*rachtání klíčů*) Proboha to je můj choť! Co budeme dělat? Obávám se příтели, že budete muset uniknout oknem

Muž: támhletím? v kolikátém jsme patře?

Marcela: tady je náhodou lešení, nemůže se vůbec nic stát, pá pá... (*přichází paní Trčková s děvčaty*) sjel dolu jako požárník

Zuzana: paní Trčková pro nás něco má

Trčková: no tak co?

Marcela: Bílovice okres Podbořany, přijel autobusem na výstavu, žena zůstala doma u dětí. No nic! Stovka a lístek z čistírny je to v koupelně pod vanou.

Trčková: pořád není posvícení, jednou víc, jednou míň, jak pánbůh dá.

Marcela: já už ty krajánkové nemůžu ani vystát, mě ubíjí jejich uniformovanost. Já jsem vyrůstala mezi umělci.

Božka: já vím za padesát korun na Umprum nahá, vem si aspoň podprsenku.

Marcela: no co, já jsem v práci, to ty by sis ani nemohla dovolit, ty by sis na ně šlápla

Božka: teda to je sprostý

Trčková: tak děvčata, Zuzanka má pravdu, já bych pro vás něco měla. Tentokrát jsou to tři vysoce postavení pánové.

Zuzana: to bych si mohla vzít tu krajkovou blůzku s dekoltem.

Božka: to je vyloučený, tři vysoce postavený a dekolt

Trčková: jsou to pánové, kteří nesmí vědět, že to... Jak to říct: váš koníček.

Zuzana: já mám docela trému, já jsem byla v Diplomatu jedině když tam luxovali.

Marcela: vy naděláte pani Trčková, jakoby šlo o diplomati

Zuzana: co když jsou to diplomaty?

Trčková: říká se diplomati

Božka: ale taky někdy diplomaty

Trčková: no tak to už je koho čeho čí

Zuzana: jak to čí?

Marcela: no to právě nevíme, to ví paní Trčková.

Trčková: každopádně děvčata jsou to džentlmeni na vysoké úrovni.

Marcela: to jsem teda na tebe Božka zvědavá, zrovna na tebe.

Božka: drž hubu, já nevím, co tady paní Trčková říkala (*děvčata se začínou prát*) vidíte to co mi dělají paní Trčková (*všichni odchází*)

07. Maringotka (*Na scéně světáci s profesorem*)

Profesor: tak páni vybrané chování osvětlíme nejlépe u stolu. Tak prosím, ruce zůstávají na stole, lokty u těla méně křečovitě.

Petrtyl: no připadám si jako blbec

Skopec: já to věděl, to jsou ty, co nám ze všeho dělají kantýnu.

Profesor: já vím, pánové, není to maličkost, ale to půjde. Čekání na krátké nenucenou konverzaci. No tak pánové čekám, nenucená konverzace.

Petrtyl: já slyším, co to je?

Prouza: to je rozhovor. To si máme jako nuceně-nenuceně povídat.

Skopec: nežvaň prosím tě, vím, co je rozhovor! Ten chlapec dole mi včera míchal tak řídkou maltu, že mi neustále padala na lžici.

Prouza: jistěže, onehdá jsem si zas povídal, co si člověk neudělá sám, stojí úplně za... nestojí za nic.

Petrtyl: oni by se mu měly zvednout mandle kolikrát jsem mu říkal: míň vody.

Profesor: špatně, pánové, zcela špatně. Nikoliv formou, ale obsahem, téma rozhovoru volíme zcela nezávazné. No to je moje chyba, konverzaci dneska vynecháme, a přejdeme...

Prouza: jak vynecháme? Už jsme vynechali objednávání jídel.

Skopec: tak až se naučíš vyslovovat turderos, jako já, tak nebudeme muset nic vynechávat, já souhlasím pane emeritní.

Profesor: pánové, začneme aperitivem. Tak přichází sklepník a přináší aperitiv. Prosím Cinzáno Bitter nebo Campári

Petrtyl: to je jedno (*natahuje se po flašce, Prouza ho pleskne*)

Profesor: chyba

Skopec: prosím tě nakopni ho, ty máš menší nohu, vole.

Profesor: třetí, čtvrtá pátá,

Skopec: ty se musíš chovat nejlíp, když už vypadáš jako kaple.

Profesor: pánové. Samá chyba! Drobné přestupky proti bontonu necháváme bez povšimnutí. Kdepak úhoz nebo kopnutí, už pouhé povytažení obočí znamená přestupek proti bontonu. Pamatujte si, že džentlmen se vyhýbá všemu, co by mohl být nepříjemné jeho okolí. Nebo co by mohlo vyvolat i nemilý dojem. Tak pánové po sedmé a doufám naposled. Aperitiv, co si přejete? Cinzáno bitr nebo Campari?

Skopec: já bych dal přednost tomu prvnímu, co říkáte přátele?

Petrtyl: budiž, já dám rovněž přednost Cinzánů, ale prosil bych více ledu.

Skopec: na vaše zdraví, přátelé. *(napije se)* Do prdele, ono je to pravý, já myslel, že je to malinovka! Vy santusáci, vy alkoholici, chcete mě ožebračit? Nedovolím, aby se utrácely peníze při tréninku, dejte to sem! *(převrhne svíci, a začne hořet ubrus)* <P02>

Prouza: hergot, copak musí hořet všude, kam vlezeme? *(hasí)*

08. Restaurace *(dámy jí v restauraci)* {H07}

Trčková: Zuzano, nehlej tak, on ti to nikdo nesní

Zuzana: když já mám kuře hrozně ráda, vy né holky?

Trčková: a neříkej holky, to zní vulgárně, sprostě. Neříkej holky i když jsou to tvoje kamarádky *(Zuzaně vylítne z talíře kuře)* podívej Zuzanko, když si s tím nevíš rady. *(vezme stehno do ruky a jí)* To se smí, u drůbeže se to smí.

Zuzana: no to je dobrý, já už vím, pak že mi to nikdo nesní

Trčková: Božka neolizuj ty ruce, od toho máš ubrousek

Božka: ten je ale čistej

Marcela: jak vás tak pozorují pani Trčková, se mi zdá, že už jde do tuhého.

Božka: do tuhého že? *(s úšklebem)*

Trčková: Božka! Tak děvčata já jsem vás ještě chtěla vidět při jídle a teď myslím, že to půjde. Božka nedoluj v těch zubech, od toho máš párátko.

Marcela: *(smích)* vono to půjde pani Trčková

Božka: ty jsi ale pitomá, nebýt tady paní Trčkové, tak si nahá trčela za padesát korun na grafický škole.

Trčková: nevykřikuj to. To nemusí každý slyšet, i když je to pravda

Zuzana: a dozvíme se, alespoň, jak vypadají?

Marcela: fantasticky, jeden jako Matuška, druhý jako Neckář, a třetí jako Vondráčková. Já z vás umřu.

Trčková: tak zaplatím. *(dámy odchází ze scény)*

09. u Adama

Prodavač: to jsou módní výstřelky pánové

Prouza: všechny výstřelky nejsou ničím jiným, než rozvedením toho, co už tu bylo. Například problém UFO je některými vědeckými kapacitami vykládán jako výstřelek neseriózních hypotéz, s tím, že existenci cizích civilizací nelze dokázat

Prodavač: obávám se, že jsem vám úplně nerozuměl. Martičko, ty kravaty.

Skopec: já tedy nemám nic proti absurdnímu divadlu, nicméně se nedomnívám, že by toto divadlo mohlo obsáhnout člověka v celé jeho šířce a hloubce.

Petrtyl: tak tuhle si беру, ta mi připomíná jistý vizuální kontrast, z té známé kompozice famózního Salvadora Dalí.

Prodavač: pánové, dělají do kultury? Tu ručičku prosím trochu nahoru.

Prouza: pánové, já se mimo jiné zabývám astronomickou fyzikou a psychologií.

Skopec: myslím, že půjdeme, na shledanou

Prouza: já jsem opravdu žádostivej na čem by to mohlo Ještě ztroskotat.

10. Byt *(zvonek u dveří stojí Jaroušek)*

Jaroušek: dobré odpoledne, paní, tak podívejte se...

Trčková: pane já už jsem vám několikrát řekla, abyste mi sem nechodil.

Jaroušek: podívejte, já vám to chci vysvětlit. Já jsem prolítal celý barák a víte, že vono to přeci jen vypadá tady na ten váš byt? Já bych mohl klidně zavolat policii, ale já to neudělám, protože se mi to zaprvé ekluje a pak taky já nemám žádný důkaz. Čert vem ty peníze, ale nechci, aby ze mě furt někdo dělal blbce, rozumíte? Pani, buďte tak hodná a otevřete ty dveře, já se podívám, jakou máte ložnici a můžu vypadnout. No počkejte pani, nezavírejte, mám tam nohu. To si zodpovíte, já jsem jezdím pravidelně, udělám vám tady takovej cambus, že se budete divit. Pani já se rozvádím, mě už je všechno jedno.

Trčková: tak von se rozvádí! tady se stala ta chyba! *(Jaroušek odchází, přichází děvčata)*

Marcela: Hynais Vojtěch, malíř český, naložený v chudých českých, narozený ve Vídni, chudých českých rodičích. Božka, prosím tě, když vidíš, že se to učím a ty to ovládáš, nemůžeš bejt trošku ohleduplná?

Božka: hele to už si mohla dávno umět, když si chodila nahá na Umprum.

Marcela: mě zajímali impresionisté, to ty nevíš, co to je. Já jsem si to nevymyslela, že budu dělat malířku.

Božka: je ovšem zajímavé, že já tu Kury umím

Trčková: Kyrý

Božka: vždyť já vím, že Kyrý

Trčková: děvčata je to úplně jasný, tady Zuzanka uklízí v nemocnici, tak je doktorkou medicíny

Zuzana: leukémie, apendix,

Trčková: Božka pracuje s laky a acetonem, tak bude dělat profesorku chemie

Božka: madam Kyrý

Trčková: no a ty si stála dlouho modelem, tak seš akademická malířka, a tak jako taková musíš aspoň vědět kdo je Hynais a že vymaloval oponu v Národním divadle.

Marcela: no ovšem, jestli se mě zeptá na něco jiného, tak to teda nevím, co odpovím.

Trčková: tak to zase honem vrátíš na toho Hynaise. Jak myslíš, že to budou dělat Božka se Zuzkou?

Božka: na Kurý teda Kyrý

Trčková: tak děvčata, nic se nemůže stát, tady Zuzanka vypráví moc hezky o zhoubné leukémii...

Marcela: Marie Skodovská Kyrý

Božka: hele počkej, to je moje, ty máš Umprum že jo?

Trčková: Hynais, ty máš Hynaise

Marcela: já vím, ježíš

Trčková: no tak děvčata, v šatně mě nebudete vůbec vnímat, prostě kdybysme se viděly, tak jsme se nikdy neviděly. Vrchní už ví kam vás má posadit. Ti pánové mají stoleček hned vedle vás, to jsem zařídila. A teď pozor, až se sem vrátíte, tak buďte ještě pořád dámy, ne abyste se jim hrabaly v kapsách dřív, než budou spinkat jako andělíčci. A důležitá změna, až zazvoním, tak skáчете z okna vy, ne ti pánové.

Božka: i s penězma, že jo

Trčková: no přece je tu nenecháš

Božka: no tak já ne, ale tady...

Trčková: tak všechno jasný, z okna skáчете vy. *(dámy odchází ze scény)*

11. Maringotka *(přichází pánové)*

Prouza: já se vám musím přiznat pane profesore, že mám trému

Profesor: první vstup do společnosti vždycky znamená určité rozechvění, ale opakuji vám, nic se nemůže stát. Jenom bych prosil pana Petrtýla, pokud jde o eventuelní okurkový salát. Na generální zkoušce se poněkud pozapomněl a vypil zbytek nálevu rovnou z misky.

Petrtýl: to byla zkouška

Skopec: pamatuj si, že pouhé usrknutí z chladícího kbelíku, může všechno skáčet.

Prouza: nezapomeň, že tam budeš sedět s dámou, kterou by to zabořelo víc, než když jí vrazíš vidličku do oka.

Skopec: no to je nádhera Gusto, já koukám jako blázen, škoda že nejsi větší, jakože by to bylo víc vidět

Petrtýl: a co já?

Skopec: ty si dobrej, ty stačíš

Profesor: pánové, úspěch dnešního večera, je dovršením mého díla.

Prouza: a nejkrásnější na tom je, že to není forma bez obsahu, my jsme připraveni nejenom jednat, ale i hovořit. Děkujeme *(podává profesorovi ruku)*

Profesor: pánové, ještě jedna maličkost, není přestupkem proti bontonu, zapálím-li cigaretu dámě i zcela neznámé. Kdo se toho ujme? *(profesor podává zapalovač, a bere si ho Skopec)*

Skopec: ty volové by to ztratili

Profesor: tak pánové, hodně štěstí, a pravou nohou vpřed, voalá! *(pánové vykročí levou)* Ježíš oni šli levou!

Lešenář: ti si to uměli zařídit, a my abysme tady rozebírali lešení v noci.

12. Restaurace *(pánové přichází do šatny. U baru sedí Profesor s Velitelem)*

Trčková: dobrý večer

Prouza: dobrý večer, milostivá, až do rána. Prý tady nedávno hořelo.

Trčková: prý jenom ubrus, to nestálo za řeč

Skopec: my se ještě maličko upravíme

Vrchní: vy je znáte?

Trčková: já teď ani nevím, ale každopádně jsou to ti, pro které je rezervován jeden ze dvou stolečků {H08} *(číšník uvádí hosty, ti si sedají, zapaluje svíčku)*

Vrchní: prosím pánové, povečeří?

Prouza: později, zatím snad něco pro povzbuzení chuti

Vrchní: jako aperitiv mohu nabídnout Diboné, suché Martiny nebo Campari bitter a pokud by to mělo být něco důraznějšího, byl by tam long John, Black and White, nebo Becherovka.

Prouza: no tak to Campari ne? Třikrát

Vrchní: Třikrát Campari bitter {H09} *(vrchní odchází a přichází dámy a sedají si)*

Božka: sedni si

Zuzana: já sedím

Božka: ona sedí

Marcela: fakt? Ty sedíš? My taky sedíme.

Prouza: podívejte se nenápadně támhle. Tedy jestli ty tři jsou tady samy.

Zuzana: to budou oni a dívají se na nás

Marcela: no to muži většinou dělají, když dámy někam přijdou

Božka: co budeme dělat?

Marcela: to se tedy dívejte, dívenky *(vyndává cigaretu)*

Božka: vyndej sirky

Zuzana: *(zkouší otevřít kabelku)* se mi to nějak zaseklo, nemáš nůž?

Marcela: co to děláš prosím tě? Víím, co dělám. Dívej se

Petrtyl: tak já jdu na to

Prouza: ty ne, ty seš děsnej hřebec *(bere zapalovač a jde k dámám)*

Skopec: prosím

Marcela: děkuji

Skopec: smím?

Marcela: opravdu vám děkuji pane...

Skopec: Antonín architekt Skopec

Marcela: těší nás pane architektke Antoníne Skopče. Vidím, že opravdoví mužové ještě nevymřeli. Nebojíte se že vám s tou roztomilou věcíčkou uteku?

Skopec: kdybych měl jistotu, že to dámy nebudou pokládat za drzost, věděl bych o způsobu, jak si ten zapalovač ohlídat sám.

Marcela: mohu vědět jak?

Skopec: prostě přistavět náš stůl k vašemu

Marcela: to je plán hodný architekta, my se s kolegyněmi ještě poradíme, že?

Skopec: jistě že. A věřím, že jej shledáte zajímavým

Velitel: to vypadalo dobře, to bych byl nikdy neřekl

Profesor: pane kapitáne, pohybová stránka to je moje doména, horší bude dialog (*páni a dámy večeří*)

Božka: co to vlastně jíme, pane architektke?

Prouza: tur de fráns, pani profesorko

Božka: to je zajímavé, já třeba při svém povolání vůbec nestačím vařit, já sotva stačím sníst něco v kantýně v akademii

Zuzana: no to já taky z vizity do kantýny, z kantýny na pacienta a než se stačím vydezinfikovat, tak je večer

Marcela: snad nebudeme pány unavovat vařením

Skopec: ne ne, paní doktor neunavuje, nám totiž není nic cizího lidský.

Božka: no ovšem to je taky zajímavý, že Marie Sklodovská Curie je první profesorka na profesorském...Pařížské Sorboně

Marcela: ta se taky starala o domácnost

Skopec: on je dnešní život plný absurdit

Zuzana: no pochopitelně, to byste ani nevěřil, kolik je dneska mezi lidmi zhoubné leukémie, to je choroba krvinek.

Marcela: ale to přeci pánové vědí

Prouza: potom se ovšem nemůžeme divit, že někteří kolegové pokládají existenci meziplanetárních styků za zcela normální

Skopec: ono i z toho vychází absurdní divadlo. Rezonuje logickou nesmyslností a tím rozumovou nepochopitelností v čem žijeme. (*čte to z taháku a pak si oddychne*)

Zuzana: no pochopitelně, to člověk někdy žasne, my lékaři, máme občas naději, že apendix zmizí jako brzlík v dětství. Zajímavé že?

Božka: daleko zajímavější je, že Marie Skodovská Curie vypracovala metodu, kterou se jí podařilo získat rádio v úplně kovovém stavu.

Marcela: miláčku, ty musíš trošku myslet ...na sebe... my toho máme hodně, jsme stále v jednom kole

Prouza: já paní profesorce rozumím. Nikdo, kdo má rád svoje povolání, nemůže po pracovní době jen tak ryc pic bum jen tak přešaltovat, to prostě nejde.

Božka: ano to prostě nejde, ryc pic bum *(vyletí jí vidlička)*

Zuzana: vy máte také potíže s apendixem pane architektke?

Prouza: já se spíš zabývám UFO.

Petrtyl: vidíte milostivá, nás, kteří máme rádi malování by ani nepustili ke slovu, a přitom si zkuste s těmi zaprodanci pohovořit třeba o Salvadoru Dalí.

Marcela: to byste se velice mýlil pane architektke, já jsem třeba zrovna před chvílí mluvila tady s Bobinou o... on je takový alegoristický, jak vymaloval oponu Národního divadla, že?

Petrtyl: to jistě znáte Salvadora Dalí

Marcela: já je znám všechny osobně *(Božka si ušpiní šaty a řekne hernajs)* Hynais Vojta, možná že se vám to zdá trochu staromódní, ale on měl takové ty figurielní kompozice že?

Petrtyl: mě spíše fascinuje, ten šokující Španěl, který má fantastickou schopnost vidět věci v iritujících souvislostech, jistě znáte ten jeho slavný portrét petrolejářské manželky, jistého krále, tu petrolejku.

Marcela: ano, jeden čas jsem se na to chodila dívat denně, ale taky znám oponu Národního divadla.

Božka: ovšem páni inženýři, mě šokuje ta Mary Kury, jak se obětuje.

Profesor: v dialogu bylo několik chyb, malých zvláště u cizích slov

Velitel: já mám pocit, že ty dámy odněkud znám

Profesor: ano, to snad ne!

Božka: páni inženýři, já vůbec nemůžu pochopit, jak ta Mary Kury na to přišla? A přitom je to jenom žena

Petrtyl: kdepak milostivá, to je proces. Kdo ví, kde má čmelák žihadlo, tomu nejsou kalhoty nikdy krátký, to řekl Salvador Dalí.

Marcela: a já je znala všechny osobně, i Hynaise. *(Přichází vrchní)*

Prouza: lahvičku koňaku prosím

Vrchní: ale ovšem, lahvičku Curvoázie?

Božka: no dovolte?

Skopec: tak dámy, jak si představujete zbytek večera?

Prouza: já myslím, že si zatancujeme, popovídáme, na nás ráno čeká povinnost, na dámy dokonce páni manželé. *(jdou tančit tango)*

Profesor: tango byla vždy má silná stránka, já v tom vidím symbol naší společnosti fasádník a dáma {H10}

Velitel: už bysme měli jít pane profesore. Obávám se totiž, že by tu mohlo dojít k jisté komplikaci

Profesor: a tak mám malou prosbu. Prosím abyste je nezatýkal, já jsem poznal hned, že jsou to ženy nevalné pověsti hned jak vešly, to je profese. Dáma ta vchází úplně jinak, ale ručím vám za to, že ti pánové v tomto případě nebudou okradeni (*Prouza jde do šatny za paní Trčkovou*)

Trčková: už domu pane Prouza?

Prouza: ne, já bych měl na vás takovou prosbu, ony ty dámy jsou vdány? A tak o nic nejde, ale mohl by je s námi někdo vidět, a tak...

Trčková: pane Prouza, vy chcete klíče od mého bytu?

Prouza: ne, to bych si nikdy netroufl, ale když už jste s tím sama přišla, tak

Trčková: že jste to vy, ale jiného bych hnala. Znáte ty dámy?

Prouza: to jsou velmi vzdělané dámy, to vím bezpečně

Trčková: tak jen pro tentokrát (*dá mu klíče, všichni odchází*)

13. Byt {H11}

Prouza: takový večer si zaslouží, aby skončil až ráno

Božka: ne já už pít nebudu, leda hodně

Skopec: tohle já neumím, pojďme tancovat kolo mlýnský

Prouza: paní doktor, lékařka je pro mě nedotknutelný člověk.

Zuzana: ale jen se dotkněte, každá taková doktorka, jako jsem já, by si mohla olíznout všech deset, kdyby vás dostala,

Petrtyl: já mám doma jedenáct stříbrokrkejš fénixek Žaponskejch.

Marcela: vy pocházíte ze vsi?

Petrtyl: no, a mám doma kohouta, a ten kohout takhle skáče (*přeskočí židli*)

Marcela: že jsme se nepotkali dřív

Skopec: příteli pojď, musím s tebou mluvit, milostivá dovolí

Zuzana: ne já ho nepustím

Prouza: přítel mě volá

Skopec: vážení docenti musím vás upozornit, že dnešní večer nás stojí třicet sedm tisíc, čtyři sta dvacet Ká-če-es a ještě jsme si nešáhli...

Prouza: Toníku, to by ti nebylo líto tvý starý?

Skopec: strašně, ale co se dá dělat, když to stojí takový prachy?

Prouza: já jsem v životě nebyl nevěrnej

Skopec: já taky ne, to on, ten se ohlídne i za tesařskou kozou, kdyby si přes ní hodil zástěru

Petrtyl: (*kouká na hodinky*) za dvě hodiny bude vstávat moje stará. Já to tý mojí holce zlatý, Růžence, nemůžu udělat

Prouza: my bysme se měli zdejchnout po lešení

Skopec: tak by nám mohly vrátit polovinu útraty, k ničemu nedošlo, tak co?

Marcela: tak tady to máte, ale je to pod moji důstojnost

Božka: slyšíš ji? Je to pod její důstojnost! Já jsem to dávno vrátila do saka.

Zuzana: tak to vrátíme a vylezeme oknem (*přichází Jaroušek s policistou*)

Jaroušek: sem jsem byl vylákán pod příslibem takovejch nějakých rozkoší, zavlčen a posléze okraden. Pane policisto konejte svoji povinnost. *(zvonek)*

Policista: moment, povinnost můžu konat až někdo otevře

Petrtyl: to bude asi souseď kterého rušíme

Skopec: tak otevři

Prouza: kam jsem dal klíče

Skopec: konečně můžu dát někomu přes hubu a on zas nemá klíče

Božka: pánové, myslím, že to je souseďka, jestli dovolíte, vyřídím jako dáma

Skopec: prosím, paní profesor, ale bude-li potřeba udeřím i souseďku

Božka: děkuji pane architektke, nebude třeba

Jaroušek: á Božka teď jsem tě poznal, honem otevři, máš to marný.

Božka: je to můj muž, sledoval mě

Marcela: pánové, kolegyně se mylí

Skopec: dáme do držky mužovi, nic se neděje

Jaroušek: víte co, zařvěte policie, za to se nemusíte stydět

Policista: policie!!! Otevřete!!!

Marcela: kolegyně se nemylí, je tam skutečně její muž, ale můj je tam také

Petrtyl: tak utečeme oknem

Prouza: oknem nemůžeme, máme přece klíče

Marcela: já se obávám, že budeme muset utéci oknem

Skopec: paní profesore, my umíme chodit po štaflích, buďte klidná

Petrtyl: já vám venku podám ruku

Marcela: ano já vám důvěřuji

Prouza: nezbyvá vám, pane doktore, než se svěřit do mé péče

Skopec: dneska se to lešení zdá poněkud níž

Božka: nevadí, nevadí pane architektke *(vyskáčou z okna, přichází paní Trčková)*

Jaroušek: no podívejte se pane policisto, to je ona

Trčková: co se děje, co si prosím přejete?

Jaroušek: já vám to řeknu, vy jste bezdětná vdova, vy nepřijímáte návštěvy, a přitom půjčujete byt paní!

Trčková: prosím vás, pane policisto, co je na tom trestného, když půjčím byt známým, aby se mohli v klidu pobavit? Račte se prosím přesvědčit, on je blázen *(otevřít byt)* Tak prosím, račte, takové šikanování, jak já k tomu přijdu?

Jaroušek: tady pane policajt

Policista: tam nikdo není

Jaroušek: tam nikdo není? Bodejt' by tam někdo byl, z tohohle bytu se neodchází dveřma. Tady se chodí takhle oknem! Já vám to předvedu!...

Policista: okamžitě se vraťte!

Jaroušek: tam není lešení, paní vy tam nemáte lešení!

Policista: tak takhle ne, my tady nejsme pro blázny!

Trčková: já tam nemám lešení? (omdlí, ostatní odchází, po chvíli se vrátí páni o berlích)

Skopec: dětství neměli žádný, protože jich doma bylo jedenáct

Petrtyl: mládí taky žádný

Skopec: tak co vlastně má? Nohy v gipsu má!

Prouza: hlupáckové, nezáleží na tom, že se to nestalo až do důsledku, ale důležitý je, že se to mohlo stát (Přichází na scénu dámy o berlích)

Božka: teda holky s inteligentama si člověk nejvíc užije že jo

Marcela: jo to mi povídejte {H12}

Hudba

{H01}	Matuška: Ná, ná, ná...	{H07}	Hřeším...
{H02}	Kankán	{H08}	Grill Bar: Tanec
{H03}	Grill Bar: Když Prahu...	{H09}	Grill Bar: Nástup
{H04}	Grill Bar: Útěk	{H10}	Tango
{H05}	Sako	{H11}	Přenosilová: Sklípek
{H06}	Knihovna	{H12}	Finále

